

Point
Possession
Australië

Inhoud

Deel 1. De voorbereidingen

1. Reizen raakt ons 12
2. Australië 20
3. Wat nemen we mee?!?
(En wat niet?) 25
4. Afscheid van opa 28

5

Deel 2. Nieuw-Zeeland

1. Daar gaan we 35
2. Camperstress 41
3. Kiwi's... Of toch niet? 49
4. Filmpjes 55
5. Alleen op pad 59
6. Nog een vulkaan 67
7. Een misselijkmakende
trip 73
8. Pinguïns spotten 79
9. Pech bij Mount Cook 85

Deel 3. Australië

1. Zandkastelen 95
2. Gevaarlijke beesten 101
3. Sunshine State 107
4. Sjolder toe sjolder 111
5. Een drager! 115
6. Een drager, nu! 119
7. Niet knuffelen 125
8. Een fotosessie met een
kaketoe 129
9. Polonaise over de
camping 135
10. Vuurwerken kijken 139
11. Een gemiddelde
avond 149
12. Kras op de plaat 155
13. Op kaola-expeditie 159
14. Luiersstress 169
15. Balanceren op
een rots 173
16. De boomloze vlakke 177
17. Kangoeroes aaien 185
18. Pijjjjjjn! 191
19. Meer licht 195
20. Slangenverschrikker 199
21. Selfies met quokka's 205
22. Dikke tranen 209
23. Daar is opa 212

‘Voor de horizon zie ik de bergen van het Porongurup National Park en daarachter zelfs de oceaan. In een flits denk ik aan al die fantastische reis maanden die achter ons liggen. Een geluksgevoel overvalt me. Het is van korte duur. ‘Mama, ik heb een poepie gedaan.’ ‘Wat?’, roep ik geschrokken.’

Proloog

Geluksgevoel

Daar sta ik dan, boven op Bluff Knoll in Stirling Range National Park, West-Australië. Dat klinkt als een gezellig heuveltje, maar is toch echt een knoepert van 1.094 meter hoog. Dertien kilo vrolijkheid, in de vorm van dochter Nika, in de kinderdrager op mijn rug en mijn vriend Richard naast me. De zweetdruppels lopen in straaltjes van mijn voorhoofd, ik heb nog maar net mijn adem onder controle en mijn kuiten branden als twee opblaiende kampvuurtjes.

Ik kijk uit over het dal diep onder me. Boomtoppen gloeien kilometers ver de oneindigheid in. Voor de horizon zie ik de bergen van Porongurup National Park en daarachter zelfs de oceaan. In een flits denk ik aan al die fantastische reis maanden die achter ons liggen. Een geluksgevoel overvalt me. Het is van korte duur. ‘Mama, ik heb een poepie gedaan.’ ‘Wat?’, roep ik geschrokken, want dit smalle richeltje op ruim twee uur hiken van de camper is niet bepaald de ideale plek voor een volle broek. En aangezien ik Nika’s luier een uurtje geleden staand en wankelend

6

7

langs de rand van een diepe afgrond heb aangetrokken, ben ik ook een beetje bang dat ik daar niet heel goed in ben geslaagd. Ik vrees dat het poepie in kwestie er straks langs sijpelt en in de drager terecht komt. ‘Bedoel je een luchtpoepie?’, vraag ik hoopvol en Richard steekt z’n neus ter hoogte van Nika’s billen in de drager. Hij ruikt geen onraad. ‘Nee, een bruin poepie!’, schreeuwt ze nu. ‘Maar waarom heb je dan niet gezegd dat je moest? Grote meiden doen toch geen poepies en plasjes in hun luier?’, vraag ik met lichte paniek in m’n stem. Ik weet het antwoord al. ‘Poepie wilde eruit’, zegt ze een beetje beteuterd. ‘Hij wilde in mijn luier.’ Een discussie winnen van mijn driejarige over dit onderwerp is onbegonnen werk. Dat weet ik inmiddels. Ik besluit daarom voor de makkelijkste weg te gaan; ik houd verder m’n mond. Gelukkig blijkt het loos alarm. Niks te zien in haar luier en dus ook niet in de rugdrager. Opgelucht beginnen we aan de afdaling. Even later, als ik op de rand van een rots balanceer en op het punt sta een stap van een halve meter naar beneden te zetten, me vastklampend aan een boomtak, hoor ik: ‘Mama, ik vind je lief.’ Zodra ik weer vaste grond onder allebei mijn voeten voel, pak ik Nika’s benen vast en knijp er zachtjes in. Dat is zo ongeveer de enige liefdevolle aanraking die ik op dit moment kan waarmaken. ‘Ik jou ook, lieverd’, antwoord ik. ‘Ik hou van je. Ik hou van jullie.’ Het geluksgevoel is terug. Hier sta ik dan, met mijn lieve gezin, ergens op een berg in Australië, een lange reis achter ons. Nog maar tweeënhalve week te gaan, dan vliegen we vanuit Perth terug naar Amsterdam.

Richard checkt
of er een poepie
in Nika's luier zit,
Stirling Range
National Park,
West-Australië

TIP

Accepteer de situatie

Toegegeven, reizen met een kind is heel anders dan zonder. We stelden ons er van tevoren op in en accepteerden het. We lieten dingen komen zoals ze kwamen. Net als thuis dus. Wilden wij graag een mooie wandeling maken en stemde Nika daar lachend en zingend mee in? Hieperdepiep! Dan wachtten we vooral niet te lang en maakten meteen gebruik van haar goedgezindheid. Maar we realiseerden ons ook dat het na de eerste zeven stappen al over kon zijn met de pret. Een onaangekondigde driftbui kon zomaar roet in het eten gooien.

Geniet dus van het moment. Als je vooraf geen verwachtingen hebt, kan het ook niet tegenvallen. Houd jezelf voor dat juist de dingen die je wél meemaakt met zo'n kleine druktemaker aan boord – soms pas achteraf gezien – hartstikke waardevol zijn. Je kleintje breekt bijvoorbeeld heel gemakkelijk het spreekwoordelijke ijs. Het maakt het voeren van leuke en ontspannen gesprekken met locals een stuk simpeler. Iedere ouder – waar ook ter wereld – herkent tenslotte het onbevangen gedrag van een kind en krijgt er al snel een glimlach van op z'n gezicht. Wat is er nou fijner dan een spontane spatter- en zwempartij met je kind bij die prachtige waterval? Je zou dat toch heel anders beleven zonder hem of haar aan je zij?

Deel 1

De voorbereidingen

Misschien komt het omdat we het overgrote deel van ons leven zonder kind – en dus in relatieve vrijheid – hebben doorgebracht, maar de vergelijking met reizen zonder kind speelt toch wel door ons hoofd. Zal Nika onze manier van reizen wel leuk vinden? Honderden kilometers rijden, wandelen en foto's maken van natuur en cultuur zijn nou niet bepaald haar hobby's. Of zijn we genoodzaakt om straks vooral van speeltuin naar speeltuin te rijden?

Hoofdstuk 1.

Reizen raakt ons

Zes maanden reizen door Nieuw-Zeeland en Australië; het idee ontstaat zo ongeveer rond de geboorte van Nika. Zo'n negen maanden daarvoor, als ik al bijna een jaar lang elke maand gespannen over een zwangerschapstest heen plas en met samengeknepen ogen tuur of ik ergens een streepje kan ontwaren, nemen we ons iets belangrijks voor. Als ik niet zwanger raak, gaan we samen een wereldreis maken, Richard en ik. Echt een opwindend idee. We halen er bijna de pil weer voor uit het kastje. Maar naast op reis gaan, willen we ook veel te graag een kindje.

Richard en ik hebben elkaar tijdens een rondreis door Cuba ontmoet. Reizen is nou eenmaal wat ons beiden raakt. Het is wat we graag doen, wat ons inspireert om te genieten van het leven en wat ons verrijkt. Bovendien zorgt het voor de kleurrijke foto's aan onze wand, maar dat terzijde.

▲
In de buurt
van The
Twelve
Apostles in
Zuid-Australië

▶
Point
Possession in
West-Australië

15

Vreemde landen ontdekken, mooie plekken bezoeken, nieuwe dingen meemaken. Dat kan ook samen met Nika, besluiten we als we over haar ledikantje gebogen staan en in haar grote, blauwe ogen kijken. De eerste stap is gezet, het plan is er. Dan begint het grote denken. Want waar gaan we naartoe, wanneer gaan we dat doen en hoe precies? Een westers land, besluiten we zo ongeveer simultaan. We zijn best avontuurlijk, vinden we, maar ook weer niet zó avontuurlijk. Toen Nika tijdens onze vakantie in Oostenrijk heftige oor- en keelontsteking kreeg, stelden we de diagnose en het antibioticakuurtje van de lokale huisarts zeer op prijs. We vragen ons af of een Siberische sjamaan of Indiase medicijnman de klachten net zo goed had kunnen verhelpen.

Echter, een half jaar door Oostenrijk en buurlanden struinen, staat bij ons allebei niet hoog op het verlanglijstje. We zijn het snel eens en kiezen voor Australië. We zien ons al avonturieren in dat verre, prachtige land. Nieuw-Zeeland 'pakken' we er later bij. Daar zijn we allebei nog nooit geweest en de belofte van prachtige natuur laat ons bij voorbaat watertanden.

We beslissen vrij snel dat we met een camper gaan rondreizen. Maar met de vraag wat voor één, zijn we nog wel even zoet. Als Nika in bed ligt, pakken we de laptop erbij en googelen we tot we er vierkante ogen van hebben. Het lijkt ons allebei wel stoer om over zanderige wegen rond te toeren in een fourwheeldrive met een tentje op het dak, maar we gaan uiteindelijk, ook om financiële redenen, toch voor een iets minder gewaagd exemplaar met tweewielaandrijving. Wel één met een grote uitstulping boven de cabine, waar Nika mag slapen en met een wc en douche aan boord. Vooral die wc lijkt ons wel praktisch en dan met name 's nachts. In het donker slaapdrongen met een wc-rol onder de arm door de Nieuw-Zeelandse en Australische wildernis struinen, vinden we allebei niet zo'n romantisch

◀ In Whakarewa-
rewa Forest,
Noordereiland
van Nieuw-
Zeeland

19

TIPS

Bereid je kleine
voor op de reis

Hoe bereid je een kind voor op een (lange) reis? Tja, dat ligt natuurlijk ook een beetje aan het karakter van je kroost. Nika begon doorgaans al te stuiteren als ze hoorde dat we over drie nachtjes naar de wipkip in de speeltuin zouden gaan. Maar misschien is jouw kind niet eens onder de indruk van een bezoek aan De Efteling. Een beetje tekst en uitleg over de reis in zijn of haar eigen taal is sowieso wel handig. De boekjes van *Ikke op reis* waren voor ons een uitkomst en een perfect hulpmiddel. En voor de televisiefanaten: Bumba is ook een echte globetrotter.

Maak een aftelkalender

Tijdsbesef is iets wat veel kleine kinderen, net als Nika, niet hebben. Wij hebben het niet gedaan, maar een aftelkalender maken, kan daarbij wel helpen. Streep, kleur of stempel iedere ochtend een vakje weg tot aan de grote reis om het voor je kleintje begrijpelijker te maken.